

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3137/23
20.7.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Сање Пејовић и Ирене Трифуновић Радуловић, чланова већа, у парници тужиља АА рођ. ... и ББ, рођ.... из ..., чији је заједнички пуномоћник Нина Петровић, адвокат из Београда, Раковица, Славка Родића 32, пошт. фах 10, против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Радмила Матовић, адвокат из Београда, Љешка 90, ради утврђења, одлучујући о жалбама парничних странака изјављеним против пресуде Првог основног суда у Београду П 15500/21 од 10.11.2022. године, у седници одржаној 20.7.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 15500/21 од 10.11.2022. године у ставу првом и трећем изреке и жалба туженог **ОДБИЈА** као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 15500/21 од 10.11.2022. године тако што се обавезује тужени ВВ да тужиљама АА и ББ исплати на име трошкова поступка укупан износ од 143.690,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова за извршење пресуде до исплате, у року од 15 дана од дана достављања пресуде.

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 15500/21 од 10.11.2022. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиља да се утврди да су по законском реду наслеђивања иза пок. ГГ стекле право сусвојине на по 1/3 у 508/1000 идеална дела непокретности – једнособног стана број ..., на ... спрату зграде у ул. ... у .... на кат.парц. ... КО ..., површине 38,99 м² и да је тужени дужан да трпи и призна да

тужиоци ово своје право упишу на означеном идеалном делу непокретности у катастру непокретности.

Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 212.666,00 динара са законском затезном каматом од дана наступања услова извршности до исплате.

Ставом трећим изреке, одбијен је предлог туженог за ослобађање од плаћања трошкова судског поступка.

Против наведене пресуде тужиље су благовремено изјавиле жалбу побијајући исту у делу одлуке о трошковима поступка како то произилази из жалбе и то из свих законом предвиђених разлога.

Против наведене пресуде благовремену жалбу је изјавио тужени побијајући исту у ставу првом, другом и трећем изреке како то произилази из жалбе и то због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужиље су одговориле на жалбу туженог.

Апелациони суд у Београду испитао је побијану пресуду у смислу члана 372. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11 са изменама и допунама) и нашао да жалба тужиља није основана, а да је жалба туженог основана у делу одлуке о трошковима поступка.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописане чланом 361. став 2. тачка 1,2,5,7. и 9. ЗПП на које другостепени суд пази по службеној дужности, а није учињена ни битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 12. Закона о парничном поступку на коју се неосновано указује, с обзиром да побијана пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама и не постоји противречност између онога што је у њеном образложењу наведено о садржини исправа и самих исправа, односно изведених доказа и пресуда нема недостатака због којих се не може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању, отац парничних странака, сада пок. ГГ преминуо је ...1987. године, те је смртница попуњена од стране службеног лица Секретаријата за општу управу Општине Савски Венац, а по наводима ББ, у којој су као сродници који би могли бити позвани на наслеђе наведени брачни друг ББ и деца пунолетни ДД и ВВ и малолетна ЋЋ. У оставинском поступку О 6453/87 иза пок. ГГ који је покренут пред Четвртим општинским судом у Београду на рочиште 24.11.1987. године није приступила уредно обавештена ДД, није приступио син оставиоца ВВ, али је приступила ББ као супруга оставиоца и законска заступница малолетне ЋЋ, која је на том рочишту изјавила да других законских наследника нема. На рочишту у означеном оставинском поступку 28.12.1987. године решењем је утврђен предмет заоставштине и то ванкњижно власништво на једнособном стану број ... површине 38,99 м², ... спрат, ламела... са погледом на двориште који се налази у стамбеном блоку на углу ..., ... и ...,

на парцелама ..., ..., ..., ..., ... КО ...и на истом рочишту ДД, ББ у своје име и као законски заступник мал. ЂЂ изјавиле су да се не прихватају наследства које им по закону припада. На рочишту у означеном оставинском поступку 20.01.1988. године ВВ је дао наследничку изјаву којом се прихвата наследства које му по закону припада. Решењем Четвртог општинског суда у Београду О 6453/87 од 16.05.1988. године, које је правоснажно 22.11.1988. године, расправљана је заоставштина иза пок. ГГ и то тако што се за наследника по законском основу наслеђивања оглашава ВВ, син оставиоца, чији је пуномоћник ББ. Заоставштину чини ванкњижно власништво на једнособном стану површине 38,99 м2 означено у наведеном решењу. У образложењу решења је наведено да је од законских наследника оставилац иза себе оставио супругу ББ, ћерку из првог брака ДД, сина ВВ и малолетну ћерку ЂЂ, чија је заступница мајка, супруга оставиоца ББ, те да је ББ лично и као законска заступница мал. ЂЂ дала изјаву да се не прихвата наследства које им по закону припада, да се ДД није прихватила наследства које јој припада, а да се ВВ се прихватио наследства које му по закону припада, те како је Центар за социјални рад Општине Врачар дао сагласност за давање негативне наследничке изјаве у име малолетног детета, донето је решење којим је једини наследник заоставштине пок. ГГ, син оставиоца ВВ. Утврђено је да је Центар за социјални рад Општине Врачар спровео потпуни поступак у односу на утврђивање интереса малолетног детета, те донео одлуку да се да сагласност на одрицање од наследства у име малолетне ЂЂ, а у поступку расправљања заоставштине њеног оца пок. ГГ. Ђерка оставиоца из првог брака, ДД има решено стамбено питање преко своје мајке, а супруга оставиоца и ћерка малолетна ЂЂ имају статус у стану у ...

Сада пок. ГГ је отац тужиље ББ, рођене ... и тужиље АА, рођене ... године.

Пресудом Окружног суда у Београду П 413/84 од 14.05.1984. године (правоснажна 14.05.1984. године) разведен је брак закључен 03.03.1968. године, заведен у матичне књиге венчаних за матично подручје под бр. ... за 1968. годину, између сада пок. ГГ и ББ, а малолетна деца ВВ и ЂЂ поверена су на чување, негу и васпитање оцу ГГ, док је ББ обавезана да на име свог доприноса на име издржавање малолетне деце плаћа месечно за свако дете по 2.000,00 динара, почев од 01.05.1984. године па надаље, док за то постоје законски услови.

Пресудом Првог основног суда у Београду П 7535/19 од 02.12.2019. године (правоснажна 23.09.2020. године), утврђено је да је ББ по основу стицања у брачној и ванбрачној заједници са сада пок. ГГ, сувласник са 492/1000 идеална дела непокретности стана број ... на ... спрату зграде у улици ... у ..., саграђене на кат.парц. ... КО ... површине 38,39 м2 што су ВВ, ЂЂ, ББ и АА, као деца сада пок. ГГ дужни да признају и да трпе да ББ своје право укњижи у земљишној и другој јавној књизи, док је у преосталом делу тужбени захтев ББ одбијен као неоснован. Из исказа ВВ, саслушаног у својству странке на рочишту 18.06.1997. године, утврђено је да је његов отац сада пок. ГГ три пута склапао брак, те да су тужиље његове ћерке из првог брака, да је из другог брака имао ћерку ДД (преминула 10.2.2016. године, чији су наследници овде сестре и брат по оцу), а из трећег брака са супругом ББ поред туженог, који му је син, имао је ћерку ЂЂ, која је сада пунолетна. У време отварања оставинске расправе тужени је био у војсци, добио је позив за рочиште, мисли да их судија није питала да ли има још лица која могу бити позвана на наслеђе.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, применом одредаба члана 20. и 36. Закона о основама својинскоправних односа, примењујући одредбе члана 123. став 1, члана 10, 131, 134, 138, 206. став 1, члана 179. став 1, члана 232, 235. и 237. став 1. Закона о наслеђивању (Сл. гласник СРС, бр. 52/74 и 1/80), те члана 231. став 1. Закона о наслеђивању (Сл. гласник РС, бр. 46/95), првостепени суд је одлучио као у изреци.

Првостепени суд налази да је предмет спора утврђење права својине по основу законског наслеђивања иза пок. ГГ, који је преминуо 10.05.1987. године, тако да се сагласно члану 232. у вези члана 123. став 1. и члана 235. Закона о наслеђивању (Сл. гласник СРС, бр. 52/74 и 1/80) и члана 237. став 1. Закона о наслеђивању (Сл. гласник РС, бр. 46/95), у овој правној ствари је применио Закон о наслеђивању (Сл. гласник СРС, бр. 52/74 и 1/80).

Приликом одлучивања о активној легитимацији тужиља, нашао је да су исте активно легитимисане, с обзиром да су законске наследнице које спадају у први наследни ред. Законски наследници иза пок. ГГ су деца пок. ГГ и то АА и ББ, као кћерке из првог брака сада пок. ДД, као кћерка из другог брака, ВВ и ЂЂ као деца из трећег брака и сви спадају у први наследни ред.

Правноснажним решењем Четвртог општинског суда у Београду О 6453 од 26.05.1988. године нису обухваћени сви законски наследници који спадају у први наследни ред, конкретно, овде тужиље АА и ББ, нити су исте у току оставинског поступка позване на наслеђе, које су сагласно члану 20. и 36. Закона о основама својинскоправних односа, као и члана 123. став 1. Закона о наслеђивању (Сл. гласник СРС, бр. 52/74 и 1/80) заједно са осталим законским наследницима стекле право својине у тренутку смрти сада пок. ГГ. У наведеном оставинском поступку је на наслеђе позвана као супруга сада пок. ГГ, ББ, мајка туженог, која се одрекла свог наследства, које јој, међутим, по закону није ни припадало, с обзиром на то да она у време смрти оставиоца није била у браку са сада пок. ГГ. Услед одрицања од наслеђа сада пок. ДД и малолетне ЂЂ, које није било условљено, нити делимично, нити се према оцени првостепеног суда може сматрати да је исто учињено у корист уступања наследних делова овде туженом ВВ, с обзиром да наведено одрицање није праћено изјавом ових наследника да се то чини у корист уступања дела наслеђа ВВ, што је у конкретном случају изостало, услед чега се сагласно члану 138. наведеног Закона о наслеђивању заоставштина иза пок. ГГ дели на једнаке делове између АА, ББ и ВВ. Имајући у виду наведено, као и чињеницу да је правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П 7535/19 утврђено да ББ по основу стицања у брачној и ванбрачној заједници са пок. ГГ сувласник са 492/1000 идеална дела на предметној непокретности, услед чега је наведено издвојено из оставинске масе иза пок. ГГ, тако да је суд несумњиво утврдио да на преосталом делу заоставштине од 508/1000 идеалних делова тужиоцима припада по 1/3 исте, па је донета одлука као у ставу првом изреке.

Првостепени суд је ценио навод туженог да је споран састав заоставштине с обзиром да из оставинског решења произилази да се ради о стану број ..., а не о стану број ... и нашао да нису исти од утицаја на другачије одлучивање. У предмету овог суда П 7535/19 поступајући судија је 09.09.2019. године дао предузећу “Хидротехника Београдња” а.д. Београд (правни следбеник СЗ Комфор са којом је сада пок. ГГ закључио уговор о изградњи стана 02.07.1965. године) налог за достављање стамбеног

досијеа за стан број... и 18.10.2019. године наведено предузеће је суду доставило записник о коначном обрачуну-колаудацији стамбено-пословног блока на углу улица ..., ... и ... и у наведеном записнику на страни 8 за ламелу ... под редним бројем ... је назначено име ГГ ознака ... и површина 38,99 м². Истом пресудом је утврђено да ББ по основу стицања из брачне и ванбрачне заједнице са сада пок. ГГ сувласник са 492/1000 идеална дела непокретности стана број ..., на истој непокретности на којој је као законски наследник иза пок. ГГ оставинским решењем О 6453 од 26.5.1988. године оглашен ВВ са уделом 1000/1000, из чега произилази закључак да се у конкретној ствари ради о утврђењу права својине на стану број ... .. у ... на кат.парц. ...КО ...

Код овако правилно и потпуно утврђеног чињеничног стања, правилно је првостепени суд, супротно жалбеним наводима туженог, применио материјално право када је одлучио као у ставу првом изреке побијане пресуде. Разлоге и правни закључак првостепеног суда у свему прихвата и овај суд, као другостепени.

Тужени у жалби оспорава утврђено чињенично стање у побијаној пресуди указујући да надлежни Центар за социјални рад општине Врачар није дао сагласност за одрицање од наследства наследнице тада малолетне ЂЂ. Наведена тврдња је истицана и током првостепеног поступка и првостепени суд је утврдио битне чињенице које се тичу спроведеног оставинског поступка и оценом доказа у смислу члана 8. ЗПП утврдио да је тужени оглашен наследником са уделом 1000/1000 предметне непокретности, услед одрицања од наслеђа осталих наследника (негативна наследничка изјава), између осталих и наследнице малолетне ЂЂ, за коју изјаву постоји сагласност Центра за социјални рад општине Врачар бр. 5609-8/88 од 23.5.1088. године, а која изјава о одрицању је дата од стране законске заступнице малолетне ЂЂ, мајке ББ, која је мајка и туженог.

Такође, неосновани су и жалбени наводи туженог којима се оспорава примена материјалног права у конкретном случају, с обзиром да је првостепени суд правилно применом члана 232. у вези члана 123. став 1. и члана 235. Закона о наслеђивању (Сл. гласник СРС, бр. 52/74 и 1/80) и члана 237. став 1. Закона о наслеђивању (Сл. гласник РС, бр. 46/95), у овој правној ствари је применио Закон о наслеђивању (Сл. гласник СРС, бр. 52/74 и 1/80). У конкретном случају, правилном применом материјалног права, утврђено је да се заоставштина иза пок. ГГ од 508/1000 идеална дела на предметној непокретности се дели на једнаке делове између законских наследника АА, ББ и ВВ, с обзиром да су се остали наследници одрекли свог наследног дела, па је правилно донета одлука као у ставу првом изреке побијане пресуде.

Такође, правилна је и одлука из става трећег изреке побијане пресуде из разлога наведених у образложењу побијане пресуде, које прихвата и овај суд, а жалбеним наводима туженог не доводи се у сумњу одлука првостепеног суда у овом делу.

На основу изложеног, применом одредаба члана 375. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу првом изреке ове пресуде.

Међутим, решење о трошковима парничног поступка из става другог изреке пресуде није донето правилном применом члана 149, 150. и 163. ЗПП, па је исто преиначено, на основу члана 387. тачка 3. ЗПП и тужиљама су признати само нужни и

оправдани трошкови овог поступка и то за: састав тужбе 9.000,00 динара, састав три образложена поднеска који су били потребни ради вођења парнице од по 9.000,00 динара, заступање на пет одржаних рочишта у износу од по 10.500,00 динара и приступ на једно неодржано рочиште 6.000,00 динара, који набројани трошкови се увећавају за 50% због заступања две странке, све сагласно Адвокатској тарифи у време пресуђења. Такође, тужени је у обавези да тужилама накнади и трошак судске таксе за тужбу у висини од 40,00 динара и за првостепену пресуду у износу од 1.900,00 динара. При доношењу одлуке о накнади трошкова судске таксе овај суд је имао у виду да у тужби поднетој 20.1.1997. године није одређена вредност предмета спора, нити је првостепени суд одређивао вредност предмета спора у смислу одредаба члана 29-34. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“, бр. 72/11 са изменама и допунама), већ је првостепени суд 20.1.1997. године одредио судску таксу на тужбу у износу од 40 динара, што је одговарало вредности предмета спора преко 50-500 динара по Тарифном броју 1 Таксене тарифе Закона о судским таксама (Сл. гласник РС, бр. 28/94 и 53/95), који је важио у време настанка ове таксене обавезе. У таквој ситуацији, погрешно је првостепени суд у побијаној пресуди одредио судску таксу на првостепену пресуду у износу од 61.916,00 динара и у уводу првостепене пресуде навео да је вредност предмета спора 2.623.239,04 динара јер је с обзиром на наведене одредбе Закона о парничном поступку био преклудирани да утврђује вредност предмета спора у време доношења побијане пресуде. Стога се као вредност предмета спора морала узети вредност на основу које је одређена такса на тужбу. На трошкове поступка тужилама је досуђена и законска затезна камата применом члана 277. и 324. ЗОО почев од извршности одлуке до исплате.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу другом изреке ове пресуде.

С обзиром да тужиле нису успеле у жалбеном поступку, а тужени је успео са жалбом само делимично и то у погледу одлуке о трошковима поступка, одбијени су као неосновани захтеви парничних странака за накнаду трошкова другостепеног поступка, применом члана 149, 150. и 161. ЗПП.

**Председник већа-судија
Меланија Сантовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић